

Keşke

– AliKemal · 25 Ağustos 2016

Cezaevinin idari kapısından salıverildiğinde Ali'yi karşılayan karısı oldu. Küçük Ayşe de gelmişti annesiyle.

"Geçmiş olsun!" dedi karısı. Yanak yanağa öpüşüp hasretle kucaklaştılar.

Bacaklarının arasından, "Sen benim babam mısın?" diye sordu küçük kız başını yukarı dikerek.

Karısını bırakıp küçük kıza baktı. Ben senin babanım, demeye utandı hiç babalık yapmadığı kızına. Kızı kucağına aldı Kaçamak bir cevap verdi. "Ben Ali babayım." Meşhur çocuk şarkısını okudu kıza. "Ali babanın bir çiftliği var. Çiftliğinde horozları var. Ü-ürü-üüü... diye bağırır, Ali babanın horozları..."

Sonra, "Sen de biliyor musun bu şarkıyı?" diye sordu.

Küçük Ayşe onun sorusuna, "senin çiftliğin mi var?" sorusuyla karşılık verdi.

Nasıl da isterdi 'evet' demeyi. Yine bir şarkı mırıldanmaya başladı cevaptan kaçmak için, "Bir kedim bile yok, anlıyor musun.... Hadi gülümse..." Sonra, "sen gülümsemeyi biliyor musun?" diye sordu.

"Biliyorum," dedi küçük kız.

"Hadi gülümse!"

Gülümsedi, yapmacık gülümsemeyi bile yüzüne çok yakıştırarak.

"Ama sen annemi öptün, beni öpmedin..."

"Yanağını uzatırsan öperim."

Uzattı yanağını kıızı, Ali sindire sindire öptü onu.

Küçük Ayşe, dört yaşındaydı. Ali, cezaevine girerken doğmuştu. Bir çocuğun layığıyla büyütülmesini sağlayacak imkanları olmadığı için başlarda kaçınmıştı bir çocuk sahibi olmaktan, ama kucağındaki bu kız ummadığı kadar şirindi ki, iyiki doğmuştu.

Bir çay bahçesinde oturdular. Gidebilecekleri bir evleri yoktu ve karısı ile küçük kıızı kayınpederinin evinde sığıntıydılar, Kayınpeder; bir an önce alsın sizi üzerimden, diye haber yollamıştı.

Karısına, "Hemen bir iş bakıp, iki göz bir ev ayarlayacağım. Az daha sabredin," dedi.

Küçük Ayşe, "Ali Babanın çiftliğinde çikolata da var mı?" diye sordu.

Cezaevinden çıkarken kader arkadaşlarından birisi, "yanında bulunsun," diyerek bir yüz liralık sıkıştırmıştı avucuna.

Çaybahçesinin önünden geçen caddenin karşı tarafındaki bir süpermarketi işaret etti. "Ali amcanın çikolataları şu karşıdaki süpermarketteymiş, hadi gidip alalım!"

İçtiklerinin hesabını ödeyip caddenin karşısına geçtiler. Süpermarkete girdiler beraberce.

Küçük Ayşe, raflarda gördüğü cicili biçili yiyecekler arasında dolaştıkça her şeye saldırıyordu.

"Bu ne?"

"O çikolata kaplı bir gofret..."

"Gofret mi? Güzel mi?"

"Güzel..."

"Alabilir miyim?"

"Tabii ki..."

"Bunun içinde ne var?"

"Sanırım sütle yapılmış kremalı bir şey..."

"Kremalı şeyi onun içine hapis mi etmişler?"

"Yok, o kabuğun içinde kendini taze hissetsin diye koymuşlar."

"Taze mi hissediyor kendini?"

"Küçük, şirin bir kıza kavuşacağı için hep taze kalmaya çalışıyor."

"Sen de o evin içinde taze mi kaldın hep?"

"Evet..."

"Ama... Ama, bana gelmedin ki, hiç..."

"Geldim ya..."

"Ama gelmedin..."

"Artık hep geleceğim... Hep birlikte olacağız."

"Tamam..."

Süpermarkette dolaşır kız ne istediye aldılar; gofret, sakız, balon, kalem, oyuncak, çikolata da tabii.... Ödemeyi yaptılar. Kasiyer kız, "güle güle şirine!" diyerek uğurladı Ayşe'yi. Kıza kibirlenerek yüz vermedi. Çıktılar.

"Ablaya niye kızdın öyle?" diye sordu annesi.

"O babamın parasını aldı da ondan," dedi.

Bir halk otobüsüne bindiler. Karısını ve kızını kayınpederinin kapısına kadar geçirdi Ali, oradan dönmerkk istedi.

"Olmaz!" dedi karısı. "İçeri gelip bir meraba de annemle babama; ayıp olur..."

Kıramadı karısını. Onlarla beraber içeri girdi.

Kayınpeder, bir karış suratla karşıladı onu. Elini öpmek istedi, vermedi. "Hangi yüzle geldin buraya, dolandırıcı herif!" diye söylendi.

Karısı, "baba! Ali'yi ben getirdim. Böyle yapacağını bilseydim, ne onu getirirdim, ne de ben gelirdim..." diyecek oldu.

Yaşlı adam, "getirmemeliydin!" diye bağırarak yanlarından ayrıldı. "Ona nasıl bir öfke duyduğumu bilmiyor musun?"

Küçük Ayşe korktu bu sertlikten, babasının kucağına çıkıp boynuna sarıldı.

"Ali Baba, dedem niye kızdı?"

"Çünkü o çok mutsuz ve mutsuz insanlar başkalarına kızarak deşarj olurlar..."

"Niye mutsuz? Herkes birbirine bağırıyor, herkes mutsuz mu?"

"Evet... Herkes mutsuz..."

"Herkes mi?"

"Arada mutluymuş gibi görünmeye çalışanlar da var..."

"Niye?"

"Çünkü, mutluymuş gibi yaparak mutlu olabileceklerini sanıyorlar."

"Sen de öyle mi yapıyorsun?"

"Yok, hayır, sen benim kızım olduğun için gerçekten mutluyum." Karısına döndü. "Boşver üzülme, haklı adam," diyerek küçük kızını kucağından indirip ayaklandı. "Ben gideyim."

"Keşke biz de seninle gelebilseydik..."

"En fazla iki, üç gün daha.... Sonra gelip alırım sizi."

"Tamam!"

Karısını, kızını öptü. "Allahaismarladık!" Odadan çıktı.

Sokak kapısının hemen içinde ayakkabılarını giyerken kayınpederi belirdi birden.

"Senin ahlaksızlığın yüzünden hangi toptancıya gittiysem, senin ortaya saçtığın karşılıksız çeklerin yüzünden, o dolandırıcının kayınpederine veresiye malımız yok, diyerek geri çevrildim. Adım, dolandırıcının kayınpederine çıktı. Senin yüzünden bakkalın kapısına kilit vurdum... Allah belanı versin inşallah! Çık git bu evden, bir daha da geri gelme! Alçak, namussuz herif!"

Ali'nin yakasına yapıştı, kapıdan dışarı savurmak istedi.

Bir anda gözü karardı Ali'nin, adamın yakasını tutan ellerini söküp atmak istedi.

"Eeeee! Yeter be ihtiyar! Uzak dur hele!"

Yanından uzaklaştırmak için şöyle bir ittirdi adamı. Yaşlı adamın dengesi bozuldu birden, düştü.

Kafasının altından bir kan aktı dışarı.

*

"Keşke o an ittirmeseydim onu," dedi Ali;" Keşke... Keşke küfretseydi dilediği kadar... Keşke, vuraydı hıncını çıkartasıya... Keşke... Çok pişmanım hakim bey, çok..."

"Yaz kızım..." dedi hakim. "Gereği düşünüldü..."